

FEDERATIE FRANDO

SINT-FRANCISCUS | SINT-ANTONIUS | DON BOSCO

RONDON ONS

Al gehoord van ZiSteRo?

Ziek-zijn, ouder worden en sterven maakten lange tijd deel uit van het dagelijkse leven.

Wie langdurig of chronisch ziek was, werd thuis verzorgd.

Wie ouder werd, bleef in zijn vertrouwde omgeving wonen en wanneer het levenseinde naderde, stierf hij omringd door familie, vrienden en burens. Iedereen die dat wenste, kon nog even binnenlopen om afscheid te nemen en de familie een hart onder de riem te steken. Dit alles was doodgewoon.

Nu is ziekte, ouderdom en overlijden uit de vertrouwde thuisfeer gehaald. 'Professionals' nemen de zorg over. Deze zorg wordt veelal verstrekt in daartoe voorziene instellingen. Naasten mogen nog langskomen, maar enkel tijdens bezoeken of op afspraak. Is dat wel wat wij willen? Voor onszelf en onze geliefden? Willen we de moeilijkste momenten van ons leven niet liever samen beleven en tot steun zijn.

ZiSteRo nodigt uit om stil te staan bij deze vragen.

Hoe kunnen we die troostende nabijheid teruggeven aan al wie daar nood aan heeft?

Hoe kunnen we ziek zijn, ouder worden en sterven weer zien als een deel van het leven, in plaats van een aan te pakken probleem?

Door bewust met deze vragen om te gaan, wil ZiSteRo ertoe bijdragen dat ziekte, ouderdom en dood weer een volwaardige plaats in onze samenleving krijgen.

Meer info over de werking op: vlbm.be/omringdlevenensterven

Omringd leven en sterven
is meedelen met de golven
Golven van verdriet
en golven van tederheid
Golven van onmacht
en golven van overgave
Golven van donkerte
en golven van Licht
Onderweg
van leven naar sterven

Bron: inwezig.be

ZiSteRo is een werkgroep binnen de Vlaamse katholieke Kerk.
De naam is een afkorting van zieken, stervenden en rouwenden.
Meer informatie over de werking van ZiSteRo vind je terug op:
vlbm.be/omringdlevenensterven

Colofon

DIENST ABONNEMENTEN
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parchiebladen@kerknet.be

ALGEMENE REDACTIE
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
redactie.kerkenleven@kerknet.be
secretariaat.kl@kerknet.be
www.kerkenleven.be

PUBLICITEIT
Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien@treviplus.be
www.treviplus.be

Copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Geert De Kerpel

Diocesane redactie Aartsbisdom
Filip Ceulemans, 03 202 84 35,
filip.ceulemans@kerknet.be
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@kerknet.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN
Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON
DON BOSCO

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-FRANCISCUS en
EINDREDACTIE FRANDO
Leo Page
Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN
DON BOSCO
Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte Lostraat 202
3010 Kessel-Lo
0496 214 614
Parochiesecretariaat:
Léon Schreursvest 33
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS
Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Zondag 19 mei 2024
Pinksteren
10u. Viering
Intentie EH André Vlaeminck
Voorgangers: Pater Leo De Weert
sj, Gaston Eysermans en Lieven
Dries
Lector: Gaston Eysermans
Zang: Franciscuskoor
Orgel: Herman Baumers
Beelden: Thierry Van Craenem

Maandag 20 mei 2024
Pinkstermaandag
10u. Viering
Voorgangers: Zonepastor Rony
Timmermans
Lector: Lutgarde Frederix
Zang: Guy Saenen
Orgel: Raoul Vereecken

Zondag 26 mei 2024
H. Drievuldigheid
10u. Viering
Voorganger: Zonepastor Rony Tim-
mermans
Lector: Thierry Van Craenem
Zang: Eddy Van Espen
Orgel: Herman Baumers

SINT-ANTONIUS

Zondag 19 mei
Pinksteren
11 u. viering opgeluisterd door de
Gospelrats
Voorganger: Myriam Neves
Assistent:
Lector: Vatherine Hulhoven
Homilie: Myriam Neves
Beelden: Leo Swinnen

Zondag 26 mei
Heilige Drieëenheid B
11 u. viering koor
Voorganger: Caroline Van Auden-
hoven
Assistent: Mirjam Van Lammeren
Lector: Eva Voets
Homilie: Caroline Van Audenho-
ven
Beelden: Leo Swinnen

DON BOSCO

Zondagsvieringen om 10.30 u.
19 mei. Pinksteren
2 juni Sacramentsdag
16 juni 11e zondag door het jaar
30 juni 13e zondag door het jaar

Pinksteren

Geest van God,
levensadem,
wind en vuur,
bewogenheid,
kracht tot leven
in verscheidenheid,
in gemeenschap,
in engagement,
in tijd, in eeuwigheid,
leven in al zijn volheid.

Doe ons opstaan
uit onze luie zetel,
doe ons leven
en leven mogelijk maken,
krachtig,
hartverwarmend.

En laat ons af en toe ook
tot rust komen,
op adem komen,
ontvankelijk
voor wat komt,
voor wie komt
op onze weg.

Luc Maes

*Niet alles wat je denkt is waar,
niet alles is een feit.
Luister meer naar buik en hart
en gun jezelf wat tijd,
om zachtjes te beseffen
dat het denken anders kan,
daar word je op de lange duur,
terug gelukkig van.
#Lizismore*

Meimaand

Mariabeeld – kapelletje Vlierbeek

Het groen ligt intussen
alweer als een deken
over de natuur.
Alles herleeft,
alles is nieuw
Meimaand, Mariamaand.

Maria, uit haar
werd geboren Hij,
door wie alles leeft, d
oor wie alles straalt
in de vreugdevan Pasen.
Het feest van het vernieuwde leven.

Daarom willen wij
haar gedenken,
Maria in mei.

U, moeder van alle schoonheid,
onze vreugde en onze hoop
U die wij eren
in geuren en kleuren.
Aanvaard onze dank
en ons gebed.
En zoals U zich ontfermt
over uw kind,
zo moge God zich ook
over ons ontfermen.

Moederen

Toen ik klein was, leerde je als meis-
je al heel snel moederen. Jarenlang
speelde ik zowat elke dag met mijn
poppen. Ik verloor er pas de slag van
toen ik al Latijnse woordjes leer-
de. Ik had vijf poppen, waarvan ik
nog steeds de namen ken: Treesje,
Hilda, Rozemie, Marleentje en Els-
je. Ik kleedde hen aan en uit, maak-
te eten voor hen klaar in mijn pop-
penkeukentje en serveerde dat in
gele plastic bordjes die ik voor hen
op de vloer zette. Als enig kind hield
ik hele gesprekken met hen. Elke
avond legde ik hen in bed.

Hilda's ogen vielen er af en toe uit,
en de elastiekjes waarmee mijn va-
der haar repareerde, werkten niet
goed, zodat ze af en toe lelijk
loenste, maar dat deed niets af aan
mijn moederliefde. Rozemie had
een gat in haar hoofd. Zij was in te-
genstelling tot de anderen van hard
plastic, en een val had zijn sporen
nagelaten. Sindsdien droeg ze stee-
vast een mutsje dat mijn moeder
had gebreid. Rozemie kreeg elk jaar
van Sinterklaas een nieuwe outfit,
net als haar zus Marleentje. Die kon
niet bewegen met haar armen en be-
nen, maar ze had hardblauwe ogen
en sprieterig blond haar waar ik
staartjes in kon maken. En schoen-
tjes met echte veters. Elsje had en-
kel kleren die op haar lijf waren ge-
schilderd.

Treesje was de laatste en de grootste
pop die ik kreeg. Het was een meer
dan levensgrote babypop met krom-
me armen en benen, die met moei-
te in mijn eigen oude babykleer-
tjes paste. Ik kreeg haar pas toen ik
al elf was en wanhopig omdat er
bij mij thuis nog steeds geen eigen
broertje of zusje was gekomen. Een
jaar later kwam dat broertje alsnog

en toen kon ik over hem moede-
ren. Ik mocht hem elke avond een
flesje geven. Als mijn moeder hem
boos toesprak tijdens zijn huiluurt-
je, ging ik met gespreide armen
voor zijn kinderwagen staan. Nie-
mand mocht aan mijn broertje ra-
ken. Ik leerde hem lopen, praten en
lezen. Toen ging ik studeren in een
anderestad.
In de jaren die volgden werd ik
pleegmoeder en moeder. Ik bemoe-
derde af en toe een ongelukkige
leerling. En nog later werd ik tante
en grootmoeder.

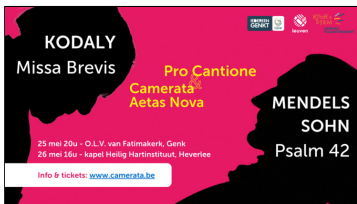
Nu mag ik geregeld moederen
over mijn eigen moeder. Met lieve
woordjes probeer ik haar neus in de
goede richting te zetten, terwijl zij
als een echte puber mij van alles de
schuld geeft. Het zou grappig zijn
als het niet zo triestig was.

En nog altijd weet ik niet helemaal
precies wat moederen is. Een beet-
je zorgen, een beetje afwachten. Ze
hun eigen ding laten doen, maar
toch op wacht staan zodat het niet
helemaal fout loopt. Urenlang sce-
nario's bedenken van hoe je iets
best zou aanpakken en dan merken
dat er niets van terecht komt. En blij
zijn als ze hun vleugels uitslaan en
 bezig zijn met dingen die boven je
petje gaan. In de buurt blijven zon-
der dat het opvalt, daar komt het
misschien wel op neer.

Als moeder heb je heel veel colle-
ga's. Oude en jonge, hier en overal.
Allemaal met hun eigen stijl. Alle-
maal moeders. Aan hen allen wens
ik een mooie moederdag!

*Kolet Janssen – gepubliceerd op 10 mei
2019 (<https://www.koletjanssen.be/blog/-moederen/>)*

Camerata Aetas Nova

Camerata Aetas Nova, o.l.v. Dieter
Staelens, in samenwerking met vo-
caal ensemble Pro Cantione (Genk)
o.l.v. Jeroen Beckers, brengen
- de Missa Brevis van Kodaly
- Psalm 42 van Mendelssohn-Bart-
holdy

Met organist Nils Hellemans, so-
praan Nathalie Denyft en Kameror-
kest Musica Eyckensis

Zaterdag 25 mei, 20u – Kerk
O.L.V. Van Fatima, Bret (Genk)
Zondag 26 mei, 16u – Kapel van
het Heilig Hart Instituut, Heverlee
(Leuven)

VVK: €20 – Kassa: €22
Na het concert is iedereen welkom
op de receptie om na te praten bij een
drankje.

Door de liefde laat u wekken (ook in de lente)

Zondagsviering Don Bosco 28 april 2024:

Openingsgebed

God van Abraham, Isaak en Jakob, die in wolk en vuur uw kinderen vooruitging. Die uw aanzicht over hen deed lichten als hoopvolle toekomst. En die nog ons overschaduwet met uw nabijheid. Wees ook het licht dat ons hart opvrolijkt en ons leven verheldert. Dat Jezus onze gids is, in weer en wildernis, in goede en kwade dagen. (naar Sytze de Vries)

Inleiding

De titel van deze viering sprong ergens in de afgelopen dagen in mijn hoofd. Net zoals het waterbekken dat vol is, overloopt naar de bekens eronder, zo wilde ik de aanstekelijkheid van een onmetelijke bron van liefde aanboren, om zelf liefdevol in de wereld te staan. Ook al weten we allemaal dat dat makkelijker gezegd en geschreven wordt, dan voorgeleefd in ons dagelijks bestaan. ‘Door de liefde laat u wekken’ is de eerste regel van een kerstliedje, een oproep aan de herders. Maar ik vond dat wij ons evengoed in de lente kunnen laten wekken door de liefde. Bij deze. Met de viering van de meditatiegroep in het achterhoofd en vooral dan de tekst van Etty Hillesum op het einde, ben ik blijven doormijmeren. Ik neem hem er nog even bij:

Zending uit “ Het verstoorde leven. Dagboek van Etty Hillesum” 8 juni 1941
‘ En laat dat dan het doel van het mediteren zijn: dat je van binnen een grote ruime vlakte wordt, zonder het geniepige struikgewas dat het zicht belemmert. Dat er ‘iets van God’ in je komt, zoals er in de negende symfonie ‘iets van God’ isdat er ook iets van ‘Liefde’ in je komt, niet zo een luxe-liefde van een half uur-tje waar je heerlijk zwelgt, trots op je eigen verheven gevoelens, maar liefde waar je iets mee kunt doen in de kleine dagelijkse praktijk’.

Aan mijn leerlingen probeerde ik het godsvertrouwen of de relatie tussen mens en God uit te leggen aan de hand van het beeld van een ouder. Een speciale ouder, een ouder die oeverloos liefheeft én oeverloos geduldig is. Die ouder kan soms afwezig lijken, denk aan het verhaal van de voetsporen in het zand. Maar hij/zij is er wel. Misschien even machteloos als jij. Denk in dat verband ook hoe Jezus zelf roept: mijn God, mijn God waarom hebt gij mij verlaten.

Denk hoe wijzelf, wanneer wij het niet meer zien zitten, ook de liefde, de betrokkenheid van de ander niet meer zien of niet kunnen accepteren of zelfs niet verdragen. Denk ook hoe je als ouder, vriend of partner, zelfs al zie je iemand doodgraag, diens lijden niet kan overnemen of wegnemen. Je kan “alleen maar” aanwezig zijn en hopen, vertrouwen, dat dat ‘iets’ goed is.

Lezing uit Handelingen 9, 26-31
...In heel Judea en Galilea en Samaria leefde de gemeente in vrede en kwam tot bloei. De gelovigen leefden in ontzag voor de Heer, en dankzij de bijstand van de heilige Geest nam hun aantal steeds meer toe.
In deze eerste lezing uit Handelen horen we hoe Saulus -ons beter bekend als Paulus- van een rabiate christenvervolger is omgeslagen in een hartstochtelijke christen en prediker van het christendom. Niet iedereen vertrouwt deze ommekeer. Ik hoef jullie niet te vertellen hoe moeilijk het is vertrouwen in iemand te hebben na een misstap of zelfs na een ommekeer. ‘wat als die hervalt?’ ‘is dit wel de goede weg?’ ‘jaja, ik ken dat... “veranderd”’ Wie wil zijn of haar vingers verbranden aan een verbrand iemand. Waar vind ik de moed en het vertrouwen. Soms helpt het om te denken aan een onuitputtelijke bron van liefde, sommigen noemen dat God. Soms helpt het om terug te denken aan die keren dat je zelf in de fout ging of gewoon te kort kwam en dat je toch begrip en een warme ontvangst én vertrouwen kreeg.

Psalm 22

In deze psalm van David, horen we enkele bekende frases uit het passieverhaal. We zien hoe de ik-figuur vertrekt vanuit machteloosheid, angst, verlatenheid, gekwetstheid en nietigheid. Doorheen de psalm herinnert hij zich de tocht van Israël en de Ene, de momenten van verlossing en vertrouwen. Gaandeweg begint de psalm dat vertrouwen en die hoop uit te zingen.

Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten? U blijft ver weg en redt mij niet, ook al schreeuw ik het uit. ‘Mijn God!’ roep ik overdag, en U antwoordt niet, ’s nachts, en ik vind geen rust. U bent de Heilige, die op Israëls lofzangen troont. Op U hebben onze voorouders vertrouwd; zij hebben vertrouwd en U verlost hen, tot U geroepen en zij ontkwamen, op U vertrouwd en zij werden niet beschaamd.
Wek mijn zachtheid weer geef mij t’rug de ogen van een kind

Dat ik zie wat is, en mij toevertrouw en het licht niet haat.

Maar ik ben een worm en geen mens, door iedereen versmaad, bij het volk veracht. Allen die mij zien, bespotten mij, ze schudden meewarig het hoofd: ‘Wend je tot de HEER! Laat Hij je verlossen, laat Hij je bevrijden, Hij houdt toch van je?’ U hebt mij uit de buik van mijn moeder gehaald, mij aan haar borsten toevertrouwd, bij mijn geboorte vingen uw handen mij op, van de moederschoot af bent U mijn God. Blijf dan niet ver van mij, want de nood is nabij en er is niemand die helpt. Een troep stieren staat om mij heen, buffels van Basan omsingelen mij, roofzuchtige, brullende leeuwen sperren hun muil naar mij open. Als water ben ik uitgegoten, mijn gebeente valt uiteen, mijn hart is als was, het smelt in mijn lijf. Mijn kracht is droog als een potscherf, mijn tong kleeft aan mijn gehemelte, U legt mij neer in het stof van de dood. Honden staan om mij heen, een woeste bende sluit mij in, zij hebben mijn handen en voeten gebonden. Ik kan mijn beenderen tellen. Zij kijken vol leedvermaak toe, verdelen mijn kleren onder elkaar, werpen het lot om mijn gewaad. HEER, houd u niet ver van mij, mijn sterkte, snel mij te hulp. Bevrijd mijn ziel van het zwaard, mijn leven uit de greep van die honden. Red mij uit de muil van de leeuw, behoed mij voor de hoorns van de wilde stier. U geeft mij antwoord. Ik zal uw naam bekendmaken, U loven in de kring van mijn volk. Loof Hem, jullie die de HEER vrezten, breng Hem eer, kinderen van Jakob, wees beducht voor Hem, volk van Israël. Hij veracht de zwakke niet, veraschuwt niet wie wordt vernederd, Hij wendt zijn blik niet van hem af, maar hoort zijn hulpgeroep. Daarom klinkt mijn lofzang in de kring van het volk, mijn geloften los ik in bij wie Hem vrezten. De vernederden zullen eten en worden verzadigd. Zij die Hem zoeken, brengen lof aan de HEER. Voor altijd mogen jullie leven! Overall, tot aan de eindten der aarde, zal men de HEER gedenken en zich tot Hem wenden. Voor U zullen zich buigen alle stammen en volken. Want het koningschap is aan de HEER, Hij heerst over de volken. Wie op aarde in overvloed leven, zullen aanzitten en zich voor Hem

buigen. Alle stervelingen zullen voor Hem knielen, allen die neerdalen in het graf. Een nieuw geslacht zal Hem dienen en aan de kinderen vertellen van de Heer; aan het volk dat nog geboren moet worden zal het verhalen van zijn gerechtigheid, om wat Hij heeft gedaan.

Lezing uit de eerste Johannesbrief (1 Joh 3, 10-24)
Heb elkaar lief

Hieraan is te zien wie kinderen van God en wie kinderen van de duivel zijn: wie niet rechtvaardig leeft, komt niet uit God voort. Hetzelfde geldt voor wie zijn broeder of zuster niet liefheeft.
...Dit is zijn gebod: dat we geloven in de naam van zijn Zoon Jezus Christus en elkaar liefhebben, zoals Hij ons heeft opgedragen. Wie zich aan zijn geboden houdt blijft in God, en God blijft in hem. Dat Hij in ons blijft, weten we door de Geest die Hij ons heeft gegeven.

Lezing uit het Johannesevangelie (Johannes 15, 8-12)
Als jullie in Mij blijven en mijn woorden in jullie, kun je vragen wat je wilt en het zal gebeuren. De grootheid van mijn Vader zal zichtbaar worden wanneer jullie veel vruchten voortbrengen en mijn leerlingen zijn.
Ik heb jullie liefgehad, zoals de Vader Mij heeft liefgehad. Blijf in mijn liefde: je blijft in mijn liefde als je je aan mijn geboden houdt, zoals Ik me ook aan de geboden van mijn Vader gehouden heb en in zijn liefde blijf. Dit zeg Ik tegen jullie om je mijn vreugde te geven, dan zal je vreugde volkomen zijn. **Mijn gebod is dat jullie elkaar liefhebben zoals Ik jullie heb liefgehad.**

Voorbeden met als tussenzang Keer u om naar ons toe, keer ons toe naar elkaar
Voor alle mensen, ongezien en ongekend, die dag in dag uit werken om van deze wereld een betere plek te maken. Dat zij de tegenstand die ze soms ervaren, niet als kwaadaardigheid zien. Geef hen de creativiteit en de ruime blik om die tegenstand om te buigen tot een samenwerkingsverband. Dat wij de verschillen tussen mensen niet zien als het bewijs van een waardeschaal -of nog erger- als teken van een hiërarchie, letterlijk ‘een heilige orde’. Vrouw, man, rijk, arm, geschoold door het leven of geschoold met een diploma, lichamelijk sterk of fragiel, ziek, gezond,

jong, oud, van hier of elders. Geef ons de verbeelding om meer als engelen te worden, verlengstukken van u, de Ene, en van uw scheppende en verbindende kracht op aarde. Geef tenslotte de kracht aan leiders om te durven de leiding te nemen op een manier die verbindend werkt. Geef hun de moed om niet in goedkope termen de praten, termen van wij en zij, van zondebokken die moeten geofferd worden en makkelijke oplossingen voor moeilijke vragen. Geef ons tegelijk de kracht om dit soort retoriek aan te kaarten, zo lang en zo veel als het nodig is.

Tafelgebed (Feestlied van bevrijding)
Van jouw toekomst wil ik spreken, Wat geen mens gelooft, gebeurt: Miljonairs gaan straten vegen, Kaapstad zal zijn ingekleurd.

Schijn en leugen zijn verdwenen, Waarheid zal de voertaal zijn. En de dood wordt niet verzwegen, Sterven doet niet langer pijn. Dat woestijn begint te bloeien Achterbuurt zal centrum zijn Wie zijn stem niet mocht verheffen Vindt gehoor op ruim terrein

Met de opkomst van de armen Dringt God tot zijn wereld door, Hij begint opnieuw te scheppen Vindt bij mensen niet gehoor

Zingt, speelt zodat het kan gebeuren Dat wij verlost van schijn Met elkaar in vrede zijn

Slotgebed:

Nu wij opnieuw door U zijn aangeraakt, Enige, kunnen wij elkaar zien met andere ogen. Wordt de wereld van schijn doorprikt en staan we in het heldere licht dat in Jezus doorbrak. Geef ons de volgehouden aandacht en zorg voor mensen dichtbij en veraf,zodat deze wereld mag openbloeien, hier en nu, tot de toekomst die Gij ons brengt. Het is ook onze opdracht om anderen de ogen te openen voor ongekende mogelijkheden die zij niet zien. Om te ontmaskeren wat maar schijn is. Daarbij mogen we bewust zijndat wij van anderen veel te leren hebben. Dat het nieuwe vaak uit onverwachte hoek komt.Een boeiende onderneming, waartoe God ons mag zegenen + die Vader/Moeder is, Zoon en heilige Geest. Amen.

retro

hilde maes

april - mei - juni 2024

Al 35 jaar kan ik mij uitleven in mijn creativiteit, weg van alle stress, pure ontspanning. Teken met houtskool, conté en pastel, schilderen met aquarel en olieverf.

De wereld zien in mijn eigen fantasie, een eigen realiteit.

Als 't maar leeft en gevoelens weergeeft. Dan kan de pret alle kanten uit.

Gedurende drie maanden april, mei en juni,

met telkens per maand andere werken.

Waar: LDC De Sleutel
Staatsbaan 124, 3210 Lubbeek
alle dagen van 9u tot 16.30u

Gratis toegang en iedereen welkom!

Hilde Maes

FANFARE

In de voetstappen van de muzikanten hoor ik de nostalgie als de grote trom trommelt op m'n trommel-

vliezen en de zon zich spetterend spiegelt in het koper van de tuba en de sousafoon. Ze zal blijven komen uit de verte van mijn kindertijd, zolang ik leef. Ik sta nog altijd met de punten van mijn schoenen op het randje van de stoep... in die zalige daverende cadans. Het kind zal in me blijven dansen tot de laatste muzikant voorbij is gegaan.
Toon Hermans

Uit de memoires van Modest Campforts

Donderwolven!

In de herfst 1965! Bisschop Schoenmaeckers zat in Rome te vergaderen. Paul De Haes, z'n adjunct, deed de lopende zaken. Zo'n lopende zaak was een parochie zonder pastoor. Don Bosco te Kessel-lo. Men had Eugene van Horebeke eindelijk de toelating gegeven om naar Zuid-Amerika te vertrekken. Als een pastoorsplaats vrij komt – sede vacante – laat men die enkele weken openstaan. Wie goesting heeft voor die plaats kon “schieten” (zo heette dat!). Nu, voor Don Bosco schoot niemand en ik was niet scheutig als Paul De Haes me voorstelde daar naartoe te gaan. Ik was 12 jaar in Gummarus (Mechelen nvdr). Hij vond dat een vrij rond getal. “Ik had m'n sporen verdiend en het werd tijd dat ik m'n creativiteit elders vrije vleugels ging geven” dixit Paul. Maar alles moet gebouwd worden: kerk, jeugdlokalen, parochiezaal. Ik heb hem feestelijk en resoluut bedankt en gezegd dat ze om te bouwen maar 'nen aanne-mer moesten aanstellen om de bisschoppelijke bouwwallen te volgen, even zo goed als ze er een architect voor betaalden. Ik ben niet naar het seminarie gegaan om te metsen maar wel om priester te zijn. Trouwens wat stel ik vast: sommige bouwpastoors worden zo opgeslorpt door de bakstenen dat de priesterlijke animatie verschrompelt. Of ze hebben zo hard gewerkt om geld te vinden enz. dat ze ziek vallen. Of ze lukken er wel in, maar gaan dan in het tegenovergestelde uiterste en houden zich nog alleen met de spirituele kant bezig, zoals D'heu, die al twee kerken in zijn maag had. OK! Dan best niet.

'n Week daarop komt Jos Fannes aan m'n deur met een nieuw voorstel: hij was de verantwoordelijke voor kerkenbouw en hij zou liefst hebben dat hij wel voor de bouw zou zorgen met de finances van Kerkenbouw. Hij vond dat ik best naar Don Bosco ging omwille van de liturgie en de catechese, want Eugene had die goed in de steigers gezet. Ik terug langs Paul. Hij zei me uitdrukkelijk dat er iemand moest komen met een eigen persoonlijke stijl, die niet als die van Van Horebeke kan zijn, maar toch

creatief en zoekend, zoals Eugene.

OK! Dat trekt me wel aan, op voorwaarde dat ge me blijft dekken want op de kortste keren lig ik overhoop met de burenpastors. Ik dacht toen: eindelijk gaan we komaf maken met alle scheve situaties die ik al in mijn maag had gekregen van m'n vrienden socialistes, de twee eerste jaren van mijn werk en die ik er nooit doorkreeg in de parochie! Eentje daarvan was het grondig onderscheid in begraven: een groot lijk, een gewoon lijk en een gestraft of te arm lijk.

'n **Groot lijk** had plaats om 11 uur, met veel klokgelui, “hoort, de pastoor rijft ze weer binnen!”, met heel veel licht en kaarsen en alles omhangen met zwarte doeken en vijf heren, waarvan twee “bloempotten”, de twee cantors. Ik heb in Mechelen een centje verdiend (100 frank) door bloempot te spelen. Ik kon er ook niet aan doen dat ik goed kon zingen. “En” zei men van deken Cleremans in Mechelen, “als ze 100 frank meer betalen wil ik ook nog m'n gezicht zwart maken”.

Dan het **gewoon lijk** om 10 uur met drie heren, wat minder kaarsen en minder doeken.

En het **gestraft of te arm lijk** om 9 uur. Daar zouden m'n goeie vrienden, de zelfmoordenaars en gescheidenen terecht zijn gekomen als ik ze niet illegaal door de voorgeschreven rubrieken had gesmokkeld.

Met een verdomde mentaliteit als van deken Cleremans was aan deze situatie niet te wrikken.

Een ander punt was steeds dat geldgerinkel. Er kon niets gebeuren of er moest klinkende munt bij te pas komen. Gerinkel! Klinkend! De woorden zeggen alles over de onbereidheid om degelijk mee te verantwoord. Schaalgeld heette dat!

Alles in mij aan gevoel om mensen au serieux te nemen, ze allemaal gelijk en graag te willen zien: in een flits schoot het door me heen. OK, ik zal het doen! Dan ben ik al van die maagzweer af.

Paul is altijd achter mij blijven staan. Meer nog, geregeld liep hij langs, boordevol ideeën en creatieve voorstellen die ik eens zou moeten uitproberen.

Maar de donderwolk brak open boven de mensen in Mechelen. Ik vergaderde nog voort met de jongeren maar ze zaten er maar verweesd bij, wisten niet wat te doen!, merci zeggen of niets.

De pastoor vond dat een nieuwe benoeming uitgeleide moest gedaan worden naar zijn nieuw werkterrein. Een sliert auto's volgde me van Vlierbeek naar Don Bosco. Verder geen woord!

Het groepje waarmee ik naar Lourdes trok bezorgde me een berg boeken die ik nooit heb uitgelezen gekregen, zovele en zo'n serieuze.

Dit afscheid was erg hard. Zo zelfs dat ik dacht: “Ik hecht me nooit meer aan mensen want het doet veel te zeer als ge ze moet verlaten!”

Dat kan natuurlijk niet. Vooruit dan maar, “een priester moet..... enz.”, al die mooie katholieke praat. Recht naar Kessel-lo, zonder omzien, niet varen als de vrouw van Lot, ook al zal de aankomst daar niet van een leien dakje lopen!

Ik voelde me als Habakuk, die bij zijn haren genomen, elders gedropt wordt. Gods wil geschiede!

Inwijding Don Bosco

Dit werd een zeer harde dobber: al m'n goede kennissen en vrienden kwijt, gans nieuwe situatie. Waar ik me wel thuis voelde was in Casablanca. Deed me denken aan de Mechelse Katanga. Maar hiervoor had men mij al willen hoeden: “We zullen voor u maar een paar bokshandschoenen cadeau doen; ge gaat wat meemaken met dat krapuul!”, en nog zo van die dikke-nekken-praat. Erg christelijk als ge het me vraagt!

Dat typeerde al raak hoe de mentaliteit was van sommige don-boskonijnen. Enfin, ik zal zelf wel rondlopen en natuurlijk viel het allemaal heel erg meel! Mensen zijn overal mensen, willen graag zien en gezien worden, een kloppke, een bemoedigend, een vriendschappelijk woord: allemaal uitingen van goddelijke kracht.

Veel erger waren de mensen vol projecties naar de vorige pastoor Van Horebeke. Dat was hun heilige, hoe complex hij ook in elkaar zat. Zie, dat was hij, de fijne man, onstuitbaar. Hij was niet de fout dat velen zich op hem projecteerden. Van hen kreeg ik dan te horen dat ik “hier niks kon komen doen! we hebben gene pastoor nodig!” en nog zovele andere dingen. Alles werd mis begrepen en uitgelegd, een emotionele verwarring van je welste, waar niemand nog kop of staart aan kon krijgen. Ik heb vergaderingen meegemaakt waar de mannen zaten te schreien om zovele misverstanden. Ik probeerde daar zeer kalm bij te blijven en me niet

in discussie te begeven, maar na enkele maanden was het me echt te veel en dacht ik er ernstig aan om terug naar het bisdom te gaan en te zeggen dat ik het niet aan kon. René en Jos, twee legionairs, hebben me toen kunnen overtuigen dit echt niet te doen met het argument: “heel vele mensen beginnen in te zien dat dit een goede zaak wordt, nog maar wat geduld!” Nu, ik ben gebleven maar dat gevoel van afgevozen te worden en er niet bij te mogen horen, ben ik nooit meer helemaal kwijt geraakt. Dat gevoel was een kwetsuur van mijn college- en puberteitsperiode, dat nu heel sterk opnieuw zijn kop opstak.

Goddank, was m'n geloof altijd sterk genoeg om over al deze emotionele, moeilijke, onontwarbare obstakels heen te springen.

De vijfdaagsen

Jos Salaets en René Clits hebben de zaadjes gestrooid voor de vijfdaagsen. Jos zei eens: “ge zoudt voor ons een retraite moeten geven!” Ik: “allee, Jos, dat zal ik niet kunnen! Wie gaat daar op af komen?” Jos: “Hoeveel deelnemers zouden er moeten zijn?” Ik: “Oh, voor vijftien mensen doe ik 't!” Enkele maanden later zei Jos: “ik heb al 35 inschrijvingen en een plaats waar we gemengd mogen komen!” Okke! Vooruit dan maar!

In die grote vakantie zijn we met een 35-tal naar Gooreind getrokken. En werd me dat een ervaring! De deelnemers waren wild enthousiast en ik doodmoe en met de vraag: was m'n instrument wel goed afgestemd? Want ik ben de speler niet!

Ik had geen plannen om dat nog eens te doen, maar de plannen kwamen vanzelf. En het jaar daarop waren we met dubbel zoveel. Ik herinner me nog een thema: “Verrijzenis”, tijdens dit Gooreind of 't volgende, dat weet ik niet meer. Ik herinner me nog wel dat ik heel wat nota's bij mekaar had gekribbeld, een centimeter dik en dat ik na 5 dagen op bladzijde 9 aangekomen was. Alles kwam “ex abundantia cordis” – vanuit de goddelijke Bron. Hopelijk met niet teveel wanklanken van het menselijk persootje Modest.

Ik zoog niks zo maar uit m'n duim. Weken vooraf was ik er mee bezig, noteerde en maakte het me eigen. En zoeken naar een goede formulering en inpak (of uitpak). Dat was: de snaren goed stemmen.

Die vijfdaagsen waren vermoeiend maar intens: verbonden met de Bron. Ik speelde alleen maar gietter en sproeide wat inzichten en ideeën, die ik belangrijk vond, over de deelnemers uit. Hier had ik amper een geremd gevoel om niet te zeggen geen. Het waren allemaal vertrouwde mensen, vrienden of kennissen. “Ge zijt meer uzelf in de vijfdaagse dan 's zondags” zei Tilly. “'s Zondags houdt ge u teveel in!” Dat was zeker waar. Wat doen die zondagsgangers met m'n woorden? Ze zijn zeer dikwijls misbruikt of totaal verkeerd geïnter-

preteerd. Ik was er wantrouwiger, maar in de vijfdaagse voelde ik me in m'n sas! Waarover het allemaal ging weet ik niet meer zo precies. Wel herinner ik me een paar goddelijke momenten. Het was in Gentinnes. Op een bepaald moment draaide men het Adagio van het vioolconcert van Brahms. Zonder dat ik het besepte ging ik helemaal onderuit. Zo een zalig moment van suprême geluk. Alle tijd is stilgevalen. Alles is aanwezig! Geen zorgen, geen gepeins, alleen **zijn**, geweldig! Zou dat een moment zijn dat men God aanraakt? Ik heb dat nog eens voorgehad tijdens de Witte Donderdagviering, met het Otche Nach. Intens, helemaal opgenomen, zomaar, zonder enige verdienste of inspanning!

Nog iets dat me bijgebleven is:

Gewoonlijk werd alles opgenomen wat verteld werd om daarna naar Guatemala te sturen, naar Marie-Paule. Ik zat eens een uiltje te vangen op m'n studio terwijl het bandopnemerke aanstond. Plots schiet ik wakker, grijp papier en potlood: dat moet ik opschrijven, dat is prachtig gezegd! Tot ik vaststelde dat ik het zelf was, idioot! Ik geloof echt dat heel dikwijls, als we ons serieus openstellen, er dingen komen, inzichten en andere, ergens uit een Bron. Toch voelde het me dikwijls aan dat onze woorden maar waren als het gemurmel van de golven aan de kust. Het ware leven speelt zich af in de stilte van de diepzee.

Die vijfdaagsen zijn uitgegroeid tot serieus groepswork: groepsgesprekken, spelelementen, boekbesprekingen, voordrachten door anderen, muziek en zang (allebei erg belangrijk). Niet iedereen was daar even gelukkig mee, maar ik vond dat geweldig. Een bron laat z'n water lopen waar het lopen mag en kan. Daar moet men geen filosofie of theologie voor gestudeerd hebben. Daar moet men alleen in geloven, en dat gebeurde! Het volk Gods wordt mee verantwoordelijk. Prachtig!

Uit het boek van Modest “Waar ik werd aangeraakt, ging ik en ga ik”.

Het boek is niet meer verkrijgbaar maar kan je nog lezen op www.franciscusfrando.be/Kroniek-Modest.

